

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/85/2018
Identifikačné číslo spisu: 4016200466
Dátum vydania rozhodnutia: 24.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4016200466.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu, JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Sone Langovej, v právnej veci žalobcu: BabyHoPe, s. r. o., so sídlom Andreja Chudobu 767/14, 935 26 Starý Tekov, zastúpeného: JUDr. Andrea Chorvátová Nagyová, advokátka so sídlom Kozárovce 632, 935 22 Kozárovce, proti žalovanému: Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Trnavská cesta 52, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/2977/2016 zo dňa 07. apríla 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/127/2016-178 zo dňa 06. decembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/127/2016-178 zo dňa 06. decembra 2017 z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre rozsudkom, č. k. 11S/127/2016-178 zo dňa 06.12.2017, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OLP/2977/2016 zo dňa 07.04.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Levice č. D1/2016/00055 z 15.01.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Prvostupňovým rozhodnutím Regionálny úrad verejného zdravotníctva Levice uložil žalobcovi pokutu vo výške 7.000 eur za správne delikty:

- podľa § 57 ods. 42 písm. l/ zákona č. 355/2007 Z. z., ktorého sa dopustil tým, že dňa 22.10.2015 odborným zamestnancom oddelenia epidemiológie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Leviciach (ďalej len „RÚVZ v Leviciach“) v ambulancii v Leviciach nezabezpečil súčinnosť pri výkone štátneho zdravotného dozoru a zmaril tým výkon štátneho zdravotného dozoru (ďalej len „ŠZD“), nakoľko im odmietol poskytnúť informácie zo zdravotnej dokumentácie o nezaočkovaných deťoch v jeho zdravotnej starostlivosti, čím porušil svoju povinnosť uvedenú v § 52 ods. 1 písm. o/ zákona č. 355/2007 Z. z. a v § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky MZ SR č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení v znení neskorších predpisov (ďalej

len „vyhláška č. 585/2008 Z. z.“) a

- podľa § 57 ods. 47 zákona č. 355/2007 Z. z., ktorého sa dopustil tým, že
 - z ročného hlásenia poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o výkone očkovania z obidvoch ambulancií zo dňa 12.09.2014 bolo preukázané, že v roku 2014 (od 01.09.2013 do 31.08.2014) bolo 108 prípadov odmietnutí povinného pravidelného očkovania osôb, ktoré dosiahli určený vek a účastník konania do dnešného dňa takéto prípady nezabezpečenia resp. odmietnutia povinného očkovania a preočkovania na RÚVZ v Leviciach nenahlásil,
 - dňa 12.09.2014 v ambulancii v Tlmačoch a dňa 12.09.2014 v ambulancii v Leviciach v rámci ŠZD vykonaného v zmysle § 54 zákona č. 355/2007 Z. z., ktorý bol zameraný na kontrolu očkovania podľa § 14 vyhlášky č. 585/2008 Z. z. za rok 2014 boli preukázané námatkovou kontrolou zdravotných dokumentácii konkrétne prípady detí, ktoré po dovŕšení určeného veku neboli zaočkované, zdravotné dôvody k nezaočkovaniu u nich uvedené neboli a na RÚVZ v Leviciach tieto prípady ako odmietnutie očkovania, resp. nezabezpečenie povinného očkovania u maloletých dodnes nahlásené neboli,
 - z ročného hlásenia poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o výkone očkovania z obidvoch ambulancií zo dňa 14.09.2015 bolo preukázané, že v roku 2015 (od 01.09.2014 do 31.08.2015) bolo 136 prípadov odmietnutí povinného pravidelného očkovania osôb, ktoré dosiahli určený vek a účastník konania do dnešného dňa takéto prípady nezabezpečenia resp. odmietnutia povinného očkovania a preočkovania na RÚVZ v Leviciach nenahlásil a
 - ani pravidelné mesačné hlásenia údajov o výkone očkovania za roky 2014 a 2015 za obe ambulancie neobsahovali žiadne údaje o nevykonaní (odmietnutí) očkovania u konkrétnych detí s určeným vekom a ani žiadnym iným spôsobom takéto prípady nezaočkovania detí bez zdravotných dôvodov účastník konania dodnes na RÚVZ v Leviciach nenahlásil.

Takýmto konaním účastník konania porušil svoje povinnosti uvedené v § 52 ods. 5 písm. f/ a písm. g/ zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

2. Krajský súd v rozsudku dospel k záveru, že žalovaný ako i správny orgán prvého stupňa uplatnili svoju kompetenciu v súlade so zákonom. Uviedol, že v danej veci nie je sporné (žalobca to ani nepopiera), že žalobca je podľa zákona č. 355/2007 Z. z. poskytovateľom zdravotnej starostlivosti a jej povinnosťou, o. i. zákonných povinností, je podľa § 52 ods. 5 písm. f/, písm. g/ zákona č. 355/2007 Z. z. poskytovať úradu verejného zdravotníctva a regionálnemu úradu verejného zdravotníctva údaje súvisiace s prevenciou prenosných ochorení v zdravotníckom zariadení, na plnenie ich úloh poskytnúť informácie a ďalšie údaje, ktoré majú k dispozícii alebo sú oprávnené ich zisťovať alebo vyžadovať.

3. Krajský súd vysvetlil, že žalobca ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti a prevádzkovateľ detskej ambulancie je povinný sledovať a viesť evidenciu o povinnom očkovaní detí, ktoré dosiahli určitý vek, s ktorými má uzatvorenú dohodu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti a sledovať termíny povinného očkovania osôb (dátum očkovania, druh vakcíny, šaržu vakcíny a proti akým ochoreniam boli predmetnou vakcínou deti očkované). Za tým účelom je povinná „písomne oznámiť termín povinného očkovania osobe alebo jej zákonnému zástupcovi“, čo jej vyplýva z ust. § 13 ods. 5 cit. vyhlášky, ktorá jej túto povinnosť priamo prikazuje. V prípade, ak sa osoba, ktorá má byť očkovaná, nedostaví na povinné očkovanie ani v náhradnom termíne, na ktorý bola pozvaná preukázateľným spôsobom, zákonodarca v takomto prípade ukladá lekárovi povinnosť oznámi túto skutočnosť regionálnemu úradu. Takúto povinnosť má lekár i v zistených prípadoch, ak osoba, ktorá má byť očkovaná, resp. jej zákonný zástupca odmietne povinné očkovanie. Lekár je povinný oznámi regionálnemu úradu každé odmietnutie povinného očkovania s uvedením druhu povinného očkovania, presného dátumu termínu povinného očkovania a osobný údaj dieťaťa (zdravotného poistenca), resp. zákonného zástupcu podľa údajov v uzatvorenej dohode o poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Žalobkyňa sa potom nemôže brániť tým, že žiadny právny predpis jej neukladá povinnosť hlásiť regionálnemu úradu mená osôb, resp. zákonných

zástupcov osôb, ktoré odmietli povinné očkovanie. Ide z jej strany, ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, o účelovú obranu a nerešpektovanie zákona na úseku ochrany, podpore a rozvoji verejného zdravia.

4. Prvostupňový správny orgán v zmysle zákona v rámci výkonu štátneho zdravotného dozoru dňa 12.09.2014 v oboch ambulanciách žalobcu vykonal námatkovú kontrolu odmietnutia povinného očkovania v zdravotnej dokumentácii a v ambulancii v Tlmači zistil tri prípady, v ambulancii v Leviciach dva prípady, v ktorých nebolo vykonané povinné očkovanie, resp. preočkovanie dieťaťa, ktoré dosiahlo určitý vek a lekár žalobcu túto skutočnosť nenahlásil úradu verejného zdravotníctva podľa § 13 ods. 5 vyhlášky. O vykonanej kontrole urobil regionálny úrad záznam, v ktorom uviedol výsledok kontroly, uložil žalobcovi opatrenia na odstránenie nedostatkov a termín ich splnenia (zabezpečiť povinné očkovanie v zistených prípadoch) a poučil žalobcu o jeho zákonných povinnostiach, vrátane následkov pri ich neplnení. Následne dňa 16.09.2014 žalobca doručil úradu verejného zdravotníctva ročné hlásenie o očkovaní, z ktorého úrad zistil iba celkový počet 108 odmietnutí povinného očkovania za obdobie od 01.09.2013 do 31.08.2014 bez uvedenia mena osoby (zákonného zástupcu mal dieťaťa) dátum očkovania, druh vakcíny, šaržu vakcíny a proti akým ochoreniam mali byť predmetnou vakcínou deti očkované. Hoci prvostupňový správny orgán žalobcu opätovne písomne dňa 09.10.2014 informoval o jeho zákonných povinnostiach hlásiť každé odmietnutie povinného očkovania, vrátane následkov za porušenie zákona s možnosťou uloženia sankcie a následne dňa 09.03.2015 písomne upozornil žalobcu na porušovanie platnej legislatívy v súvislosti s povinným očkovaním, žalobca opätovne dňa 16.09.2015 doručil regionálnemu úradu verejného zdravotníctva ročné hlásenie o očkovaní zo dňa 14.09.2015 iba o celkovom počte 136 odmietnutí povinného očkovania za obdobie od 01.09.2014 do 31.08.2015 bez uvedenia mena osoby (zákonného zástupcu mal dieťaťa) dátum očkovania, druh vakcíny, šaržu vakcíny a proti akým ochoreniam mali byť predmetnou vakcínou deti očkované, hoci tak urobiť mal podľa zákona č. 355/2007 Z. z. a § 13 ods. 5 vyhlášky č. 585/2008 Z. z..

5. Vzhľadom na tieto zistenia a žalobcom nespĺnené opatrenia uložené v zázname zo dňa 12.09.2014 Regionálnym úradom verejného zdravotníctva so sídlom v Leviciach (zabezpečiť vykonanie chýbajúceho očkovania u detí, resp. nahlásiť odmietnutie očkovania) s termínom do 30.09.2014 (obidve ambulancie), Regionálny úrad verejného zdravotníctva dňa 17.09.2015 v ambulancii v Leviciach a dňa 21.09.2015 v ambulancii v Tlmačoch vykonal podľa § 54 zákona štátny zdravotný dozor odbornými zamestnancami oddelenia epidemiológie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Leviciach, pri výkone ktorého im žalobca odmietol poskytnúť zdravotnú dokumentáciu k nahliadnutiu a vypísaniu požadovaných osobných údajov pacientov. Teda sa dopustila porušenia povinnosti uloženej v § 52 ods. 1 písm. o/ zákona č. 355/2007 Z. z. a § 52 ods. 5 písm. f/, g/ zákona č. 355/2007 Z. z. v spojení s ust. § 13 ods. 5 vyhlášky č. 585/2008 Z. z..

6. V súvislosti s námietkou žalobcu, že nemal súhlas zástupcov mal. detí a správny orgán prvého stupňa vyžadoval informácie zo zdravotnej dokumentácie pacientov v rozpore so zákonom č. 576/2004 Z. z. a zákonom č. 122/2013 Z. z., krajský súd upozornil na rozsudok NS SR zo 16.04.2014 sp. zn. 2Szd/1/2013, v ktorom konštatoval, že zásah (povinné očkovanie) do práva na rešpektovanie súkromného života neznamená automaticky porušenie práva, ak je vykonaný v súlade so zákonom, ak sleduje legitímny cieľ ochrany zdravia a je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

7. V súvislosti s výškou uloženej pokuty (7.000 eur) za správny delikt (za viac ako jeden skutok), krajský súd je toho názoru, že jej odôvodnenie vychádzalo z ustanovenia § 57 ods. 50 písm. a/, ods. 51 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov a pokuta bola uložená blízko spodnej hranice možnej výšky (rozpätie od 150 eur do 20.000 eur za správne delikty podľa odsekov 1 až 22, 24, 31, 37 až 39, 41 až 48), pričom vzhľadom na dôležitosť chránených záujmov a objektívnu zodpovednosť žalobcu za správny delikt, súd nemohol prihliadnuť na námietku žalobcu o neprimerane vysokej pokute, keďže orgán verejného zdravotníctva pri určení výšky pokuty prihliada na závažnosť, spôsob, čas trvania, viac deliktov a následky protiprávneho konania.

8. Záverom poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.12.2014 sp. zn. PL. ÚS 10/2013-146, v ktorom sa ústavný súd vyjadril k téme povinného očkovania detí a okrem iného uviedol, že „žiadna medicínska metóda dosiaľ nezachránila toľko životov na celom svete ako očkovanie. Očkovanie je v súčasnosti považované za jeden z najdôležitejších nástrojov primárnej prevencie. Vďaka zavedenému a detailne prepracovanému systému povinného očkovania sa v Slovenskej republike vyskytuje len veľmi málo prenosných ochorení, ktoré sú bežné v iných krajinách...“

9. Žalobca na svoju obranu poukázal na tento nález Ústavného súdu SR (riešil priestupok zákonného zástupcu mal. dieťaťa na úseku verejného zdravotníctva, a to odmietnutie povinného očkovania), avšak jeho závery si nesprávne aplikoval na seba, pokiaľ ide o porušenie povinností poskytovateľa zdravotnej starostlivosti v zmysle napadnutého rozhodnutia žalovaného, nakoľko v prípade žalobcu o správny delikt právnickej osoby, teda o objektívnu zodpovednosť a subjektívna stránka tohto deliktu v zákonoch nie je založená na báze zavinenia.

10. Krajský súd neuznal ani námietku žalobcu, že tvrdenia žalovaného sú skutkovo a právne neopodstatnené, a že rozhodnutie žalovaného je nezákonné lebo správnych deliktov sa nedopustil. Krajský súd je toho názoru, že žalovaný správny orgán riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonomnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Dal do pozornosti žalobcu rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21.01.1999 a zdôraznil, že judikatúra ESLP a ani Ústavný súd nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď.

11. Krajský súd dospel k názoru, že záver oboch správnych orgánov, ktorí urobili vo svojich rozhodnutiach, zodpovedá zásadám logického myslenia a je v súlade s i hmotnoprávnymi ustanoveniami vyššie citovaných zákonov. Nezistil, že by žalobou napadnuté rozhodnutie trpelo takými vadami, ku ktorým by musel prihliadnuť. Nezistil ani dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnu citáciou dotknutých právnych predpisov uvedených v rozhodnutí žalovaného, ktoré vytvárajú dostatočné právne východisko pre vyslovenie výroku žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa (obe rozhodnutia tvoria jeden celok) o spáchaní správneho deliktu na úseku verejného zdravotníctva. Z uvedených dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 491 v spojení s § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol.

12. Voči rozsudku Krajského súdu v Nitre podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) v zákonom určenej lehote kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ SSP. V kasačnej sťažnosti zopakoval svoju argumentáciu už uvedenú počas súdneho konania, prečo sa podľa jeho názoru nemohol dopustiť správnych deliktov uvedených v preskúmanom rozhodnutí. Nesprávne právne posúdenie videl sťažovateľ v tom, že krajský súd nesprávne vyhodnotil žalobnú námietku ohľadom zmätočnosti a nepreskúmateľnosti výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia RÚVZ, s ktorou sa ani dostatočne nevysporiadal. Sťažovateľ opäť trval na tom, že žiadna povinnosť mu z ust. § 13 ods. 5 vyhlášky 585/2008 Z. z. nevyplýva.

13. Zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu videl v jeho ods. 58, v ktorom krajský súd skonštatoval, že žalobca odmietol poskytnúť správne organu súčinnosť. Podľa názoru sťažovateľa táto skutočnosť zo zápisnic z výkonu štátneho zdravotného dozoru nevyplýva. Namietal, že zápisnica z výkonu štátneho zdravotného dozoru z 22.10.2015 mu nebola doručená, čím mu bola odňatá možnosť realizovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej namietal, že správne delikty, ktoré sa mu kladú za vinu majú svojou podstatou charakter pokračovacích správnych deliktov. Uviedol, že je nevyhnutné vo výroku administratívneho rozhodnutia presne vymedziť, za aké konkrétne konanie je dotknutý subjekt postihnutý, čo je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času, spôsobu jeho spáchania, prípadne iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nebol zameniteľný s iným. Opätovne uviedol, že ani v jednej zo zápisníc štátneho dozoru z 17.09.2015, 21.09.2015 nevyplýva neposkytnutie

súčinnosti. Rozhodnutie krajského súdu preto podľa neho nemá oporu v záveroch zisteného skutkového stavu veci.

14. Rovnakú argumentáciu o pokračovacom správnom delikte sťažovateľ uviedol aj pre správny delikt podľa § 57 ods. 47 zákona č. 335/2007 Z. z., a trval na tom, že jednotlivé čiastkové útoky musia byť vo výrokovej časti rozhodnutia prvostupňového administratívneho orgánu uvedené samostatne s presným časovým a miestnym vymedzením. Považoval výrok prvostupňového rozhodnutia za neúplný, neurčitý a teda zmätočný a nepreskúmateľný, čo mal krajský súd nesprávne vyhodnotiť a rozhodnúť tak na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal tiež, že pri uvádzaní citácií použitých zákonných ustanovení v prvostupňovom rozhodnutí nie je uvedený dátum ku ktorému sú dané predpisy účinné. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR týkajúcu sa určitosti výroku rozhodnutia správneho orgánu a uviedol, že krajský súd sa v danom prípade od nej odklonil, čo je zákonným dôvodom na podanie kasačnej sťažnosti.

15. Ďalej namietal, že krajský súd sa riadne nevysporiadal so sťažovateľovou námietkou ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu. Považoval za logické a zrejmé, že zistiť presne a úplne skutkový stav veci v 108 prípadoch, resp. 136 ďalších prípadoch určite nemožno akousi námatkovou kontrolou vykonanou v piatich prípadoch. Argumentáciu žalovaného, ale najmä krajského súdu ohľadom nepochybného skutkového stavu v 108 daných prípadoch považoval za evidentne právne nesprávne a arbitrárne posúdenie tejto namietanej skutočnosti, čo považuje za dôvod na podanie kasačnej sťažnosti (nesprávne právne posúdenie veci), ale aj porušenie práva na odôvodnenie, čím malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal arbitrárne posúdenie zo strany prvostupňového súdu pre jeho veľmi povrchné a príliš formálne, nevecné vysporiadanie sa s touto relevantnou žalobnou námietkou. Poukázal na judikatúru najvyššieho súdu ohľadom práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

16. Znovu zopakoval námietku o nedoručení preskúmaného rozhodnutie právnej zástupkyni žalovaného, s ktorou sa podľa názoru sťažovateľa krajský súd vôbec nezaoberal. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR ohľadom práva na odôvodnenie rozhodnutia. Tieto skutočnosti považoval za dôvod na podanie kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP.

17. Ďalej namietal právne posúdenie krajského súdu ohľadom výšky pokuty a zopakoval svoju námietku, že výška uloženej sankcie nemá oporu v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu.

18. Ako posledné namietal nedoručenie vyjadrenia žalovaného z 22.06.2016 k podanej žalobe, čím sťažovateľovi nemalo byť umožnené sa k nemu vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. Nesprávnym procesným postupom krajského súdu mu nebolo umožnené uplatniť si jeho zákonné právo vyjadriť sa k predloženému vyjadreniu, čím boli porušené ust. § 106 ods. 1 SSP, ale aj základné princípy konania vyplývajúce z rovnosti účastníkov. Sťažovateľ v uvedenej skutočnosti videl porušenie práva na spravodlivý proces, a teda dôvod na podanie kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP. Žiadal zrušiť rozsudok krajského súdu alternatívne zmeniť tak, že zrušuje preskúmané rozhodnutie a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

19. Žalovaný sa k podanej kasačnej sťažnosti nevyjadril.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

21. Podľa § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 355/2007 Z. z. fyzické osoby sú povinné podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam, ktoré nie sú spojené s nebezpečenstvom pre zdravie, preventívnemu podávaniu protilátok a iných prípravkov, povinnému očkovaniu, liečeniu prenosných ochorení, izolácii a karanténym opatreniam.

22. Podľa § 52 ods. 1 písm. o/ zákona č. 355/2007 Z. z. fyzické osoby - podnikatelia a právnické osoby sú povinné poskytovať osobám vykonávajúcim štátny zdravotný dozor súčinnosť pri výkone ich oprávnení podľa § 55 ods. 1 a zdržať sa konania, ktoré by mohlo mariť výkon štátneho zdravotného dozoru.

23. Podľa § 52 ods. 5 písm. f/ zákona č. 355/2007 Z. z. poskytovatelia zdravotnej starostlivosti a zdravotnícki pracovníci sú povinní poskytovať úradu verejného zdravotníctva a regionálnemu úradu verejného zdravotníctva údaje súvisiace s prevenciou prenosných ochorení v zdravotníckom zariadení.

24. Podľa § 52 ods. 5 písm. g/ zákona č. 355/2007 Z. z. poskytovatelia zdravotnej starostlivosti a zdravotnícki pracovníci sú povinní poskytovať úradu verejného zdravotníctva a regionálnemu úradu verejného zdravotníctva na plnenie ich úloh informácie a ďalšie údaje, ktoré majú k dispozícii alebo sú oprávnené ich zisťovať alebo vyžadovať.

25. Podľa § 54 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z. štátny zdravotný dozor je dozor nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona, všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie a iných všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich ochranu verejného zdravia.

26. Podľa § 55 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z. osoba vykonávajúca štátny zdravotný dozor je pri plnení svojich úloh oprávnená:

- a) požadovať preukázanie totožnosti osôb vykonávajúcich činnosti, ktoré sú predmetom štátneho zdravotného dozoru,
- b) vstupovať na pozemky, do prevádzkarní, zariadení a objektov, ktoré súvisia s predmetom štátneho zdravotného dozoru, a požadovať potrebné sprevádzanie,
- c) odoberať vzorky v množstve a v rozsahu potrebnom na vyšetrenie a vykonávať ich odborné posúdenie,
- d) vykonávať zistenia vrátane potrebnej fotodokumentácie, videodokumentácie a zvukových záznamov,
- e) požadovať informácie, údaje, vysvetlenia, podklady, nazerať do príslušných dokladov,
- f) ukladať na mieste výkonu štátneho zdravotného dozoru opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov,
- g) kontrolovať plnenie opatrení uložených podľa § 12 a odseku 2.

27. Podľa § 57 ods. 42 písm. l/ zákona č. 355/2007 Z. z. správneho deliktu na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí fyzická osoba - podnikateľ a právnická osoba, ak neposkytuje osobám vykonávajúcim štátny zdravotný dozor súčinnosť pri výkone ich oprávnení podľa § 55 ods. 1 a mariť výkon štátneho zdravotného dozoru, nesplní alebo nestrpí uložené opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov podľa § 55 ods. 2 .

28. Podľa § 57 ods. 47 zákona č. 355/2007 Z. z. správneho deliktu na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, ak poruší niektorú z povinností podľa § 52 ods. 5.

29. Podľa § 57 ods. 50 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. príslušný orgán verejného zdravotníctva uloží pokutu od 150 eur do 20.000 eur za správne delikty podľa odsekov 1 až 22, 24, 31, 37 až 39, 41 až 48.

30. Podľa § 13 ods. 5 vyhlášky MZ SR č. 585/2008 Z. z. lekár, ktorý poskytuje všeobecnú ambulatnú starostlivosť pre dospelých a lekár, ktorý poskytuje všeobecnú ambulatnú starostlivosť pre deti a dorast, s ktorým má osoba uzatvorenú dohodu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, alebo ním poverená sestra, písomne oznámi termín povinného očkovania osobe alebo jej zákonnému zástupcovi. Ak sa má vykonať mimoriadne očkovanie, pri nebezpečenstve z omeškania možno oznámenie vykonať aj inou formou. Ak sa osoba, ktorá má byť očkovaná, nedostaví na povinné očkovanie ani v náhradnom termíne, na ktorý bola pozvaná preukázateľným spôsobom, lekár oznámi túto skutočnosť regionálnemu úradu; lekár oznámi regionálnemu úradu každé odmietnutie povinného očkovania. Ak očkovanie vykoná iný lekár, je povinný písomne informovať o vykonanom očkovaní lekára, s ktorým má osoba uzatvorenú

dohodu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

31. Po preskúmaní veci sa kasačný súd s námietkami žalobcu obsiahnutými v kasačnej sťažnosti nestotožnil. Sťažovateľ svoju obranu stavia na argumentoch, že neporušil žiadnu povinnosť, ktorá by mu vyplývala zo zákona. Kasačný súd toto tvrdenie považuje za nepravdivé. Žalobca bol opakovane v správnom konaní upozornený na povinnosti vyplývajúce mu z ust. § 52 ods. 5 písm. f/ a g/ zákona č. 355/2007 Z. z., ako aj § 13 ods. 5 a § 14 ods. 1 vyhlášky MZ SR č. 585/2008, ako aj na následky porušenia povinností z týchto ustanovení vyplývajúce. Kasačný súd má za to, že RÚVZ vo výroku prvostupňového rozhodnutia jednoznačne špecifikoval porušenia akých povinností sa žalobca dopustil. Rovnako žalovaný správny orgán v preskúmanom rozhodnutí (predovšetkým str. 22 - 24) a krajský súd vo svojom rozsudku (predovšetkým odsek 50, 51, 54, 56 rozsudku) vysvetlili, aké povinnosti žalobca porušil. Vzhľadom na uvedené nepovažuje kasačný súd za účelné opakovať rovnakú argumentáciu, akú uviedol krajský súd vo svojom rozsudku.

32. Sťažovateľ ďalej namietal, že jeho námietku nepreskúmateľnosti a zmätočnosti výroku prvostupňového rozhodnutia krajský súd zle vyhodnotil, resp. sa s ňou nedostatočne vysporiadal. Kasačný súd s touto námietkou nesúhlasí a poukazuje na odseky rozsudku krajského súdu 65, 66, 67, z ktorých vyplýva, že podľa krajského súdu rozhodnutie žalovaného má všetky zákonom predpísané náležitosti, medzi ktoré patrí aj dostatočne určitý výrok rozhodnutia. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že vo výroku prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu absentuje presná špecifikácia správneho deliktu tak, aby sankcionované konania neboli zameniteľné s iným konaním, aby sa zamedzilo dvojitému postihu za rovnaké konanie. Uvedené tvrdenie sťažovateľa je neopodstatnené. Kasačný súd považuje výrok rozhodnutia dostatočne určitý, čo do určenia miesta, času a spôsobu spáchania správneho deliktu, vzhľadom k tomu, že každý delikt, ktorý sa žalobcovi kladie za vinu je špecifikovaný dátumom, kedy k nemu došlo, miestom, kde k nemu došlo, a spôsobom akým k nemu došlo. Pokiaľ sťažovateľ namietal bod 58 odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v ktorom sú uvedené ako dátumy neposkytnutia súčinnosti 17.09.2015 a 21.09.2015, kasačný súd má za to, že uvedené tvrdenie krajského súdu nemá vplyv na správnosť záverov vyslovených krajským súdom o správnosti rozhodnutia žalovaného, ani na celkovú preskúmateľnosť rozsudku.

33. Sťažovateľ ďalej namietal nedoručenie zápisnice z 22.10.2015, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práv v správnom konaní. Ani toto tvrdenie sťažovateľa nie je dôvodné. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca mal možnosť sa ku všetkým skutočnostiam vrátane výkonu ŠZD z 22.10.2015 v správnom konaní vyjadriť, pričom toto svoje právo aj využil (napr.: písomné vyjadrenie žalovaného k predmetu správneho konania zo dňa 25.11.2015, zápisnica z prejednávania iného správneho deliktu z 09.12.2015 a stanovisko k oznámeniu o začatí správneho konania zo dňa 09.12.2015), preto neobstojí tvrdenie žalobcu, že v konaní došlo k porušeniu jeho práv.

34. Absurdne vyznieva námietka žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave s odkazom na 108, resp. 136 prípadov nenahláseného odmietnutia očkovania, predovšetkým vzhľadom k tomu, že sám žalobca údaje o konkrétnych prípadoch odmietnutia očkovania odmietal prvostupňovému správne mu orgánu poskytnúť. Skutočnosť, že v týchto 108, resp. 136 prípadoch išlo o odmietnutie očkovania nahlásil sám žalobca v ročnom hlásení poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o výkone očkovania z obidvoch ambulancií zo dňa 12.09.2014 a v ročnom hlásení poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o výkone očkovania z obidvoch ambulancií zo dňa 14.09.2015. Skutočnosť, že žalobca neoznámil konkrétne údaje o týchto prípadoch odmietnutia očkovania a odmietol sprístupniť k nahliadnutiu zdravotnú dokumentáciu, pritom žalobca nepopiera. Naopak tvrdí, že mu to zakazoval zákon z dôvodu ochrany osobných údajov. Kasačný súd preto neuznal ani námietku sťažovateľa ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorú v tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, a je toho názoru, že rozsudok krajského súdu je v súlade s judikatúrou, ktorú sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol.

35. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o nedoručení preskúmaného rozhodnutia právnej zástupkyňi žalobcu kasačný súd uvádza, že v zápisnici z 09.12.2015 je uvedená prítomná advokátka - na základe

plnej moci, avšak nie je uvedené ohľadom tejto plnej moci nič bližšie. Kasačný súd poukazuje na to, že v danom prípade sa vyjadrovala priamo konateľka žalobcu, pričom aj priamo konateľka žalobcu podávala vo veci odvolanie, a preto nepovažuje doručenie preskúmaného rozhodnutia priamo žalobcovi za vadu konania, ktorá by mala za následok porušenie jeho práv.

36. Kasačný súd nepovažoval za pravdivé ani tvrdenie sťažovateľa, že výška pokuty nemá oporu v odôvodnení správneho rozhodnutia, a poukazuje na odsek 62 odôvodnenia rozsudku krajského súdu, s ktorým sa stotožňuje.

37. Ani poslednú námietku ohľadom nedoručenia vyjadrenia žalovaného z 22.06.2016 k podanej žalobe kasačný súd nepovažuje za relevantnú. Uvedené vyjadrenie žalovaného bolo doručené súdu 28.06.2016. Z úradného záznamu z 22.07.2016 vyplýva, že právna zástupkyňa žalobcu požiadala o vyhotovenie fotokópií zo súdneho spisu, konkrétne č. l. 50 - 69, na ktorých sa nachádza uvedené vyjadrenie. Žalobca tak bol oboznámený s obsahom vyjadrenia žalovaného a mal možnosť reagovať naň písomne aj ústne na nasledujúcom pojednávaní. Nejde preto o vadu, ktorá by mala za následok porušenie práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP).

38. Kasačný súd vzhľadom na uvedené kasačnú sťažnosť žalovaného podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

39. O trovách konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP a neúspešnému sťažovateľovi náhradu trov kasačného konania nepriznal.

40. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.